

hondo-hondotik

Javier Indurain eta Javier Urroz

(Eskubideak eta Paperak Denontzat plataformako kideak)

Gezurretan ari al da Nafarroako Gobernu ordezkaria?

Aurreko batean, Nafarroako Gobernuko ordezkariari eginiko elkarrizketa bat argitaratu zuten bertako komunikabide batean. Elkarrizketan, Iribas jaunak barkamena eskatu zien etorkinei, bere ardurapean dauden Lan Ordezkaritzaren Bulegoetan jaso duten harreragatik: gau osoan ilaran egon behar izan dute beren baimenak berritzeko.

Barkamena eskatzea beharrezkoa da, oraingoan baita ezinbestekoa ere, baina horrekin ez da nahikoa. Suposatzen da barkamena eskatzen duenak atzera egin nahi duela, eta prest dagoela irtenbideren bat bilatzeko barkamena eskarazi diona berriz gerta ez dadin. Barkamena eskatzen duenak ustez badaki barkamena eskatze hutsak ez diola kentzen gertatuaren erantzukizuna.

Aipatutako elkarrizketa horretan, barkamena eskatu ondoren, Iribas jaunak adierazi zuen berak ez zekiela ezer ere ilaran inguruan. Argi dago, horrenbestez: ezer ez dakienak ezin du ezer ere konpondu, eta gainera, ez da ezeren erantzule.

Azkenaldian, sinetsarazi nahi digute gauza txarrak arrazoirik gabe gertatzen direla, eta ez gauzak ongi egiteko ardura dutenek gaizki jokatu edo gaitasunik ez dutelako. Hemen, inor ez da gaizki ateratako ezeren erantzule; hemen, inork ez du erantzukizunik onartzen. Aspaldion, politika egiteko modu ohikoegia bilakatu ari da ihes joatearen politika.

Ordezkarri jaunak ez al zekien etorkinek ilaran egon behar izaten zutela gaueko Lan Ordezkaritzako ateetan, beren baimenak berritzeko txanda hartu ahal izateko? Ez al zion esan egunero ikusten duen bere meneko langileetako bakar batek ere? Iribas jaunak ez al du prentsa irakurtzen, edo inork ez al dio esaten zer ateratzen den prentsan?

Ordezkarri jaunak ez al daki gauza bera gertatu dela bere ardurapean dauden

Bergamin kaleko Polizia Bulegoetan? Ez al daki, era berean, sail horretan etorkinei modu diskriminatuan egiten dietela harrera? Izan ere, txanda hartzeko bi makina daude —bat nazionalentzat eta bestea atzeritarrentzat—, eta bigarrena beti hutsik dago. Ordezkarri jaunak ez al zekien zenbakiak atean dagoen funtzionarioak dituela, hark bosnaka ematen dituela, eta gainerakoek kanpoan ilaran segitu behar izaten dutela? Ordezkarri jau-

nak ba al daki etorkinei barkamena eskatzen ari zenean Bergamin kalean pertsona horiei berei txanda ukatu zietela? Ordezkarri jaunak ba al daki gertakari horiek Nafarroako Legebiltzarrean salatu dituztela? Ba al daki Nafarroako Arartekoari ere eman diotela salaketaren berri? Ba al daki Arartekoak dagoeneko kexa bat gutxienez bidali diola? Nafarroako Gobernuordezkari jaunak, ba al dakizu ezer? Zure kargua betetzeko ezgaia zara ala gezurretan ari zara? Etorkinekin izandako jarreragatik barkamena eskatzen duzunean, sinetsi egin behar al dizugu? Sinetsi egin behar al dizugu esaten duzunean dena konpondu dagoela eta ez dela berriro gertatuko? Nola sinetsiko dizugu, zure ardurako beste sail batean etorkinak diskriminatzen jarraitzen duzula eta.

Guk ez dizugu sinesten, ordezkari jaunak. Ez sinesteko eskubidea dugula uste dugu; are gehiago, oraingoan, ez sinesteko beharra dugula uste dugu.

Zure jarrera diskriminatzailea eta xenofobia izan daitekeela iruditzen zaigu; baita zure menara dauden Administrazio sailetan hartzen dituzun neurriak ere. Horiek guztiak arraza edo xenofobia diskriminaziozko delituak izan daitezkeela uste dugu. Eta zuk zeuk elkarrizketan esaten duzun bezala, ustezko delitu batzuen berri izanez gero, Fiskaltzara jo behar dugu. Horixe egingo dugu aurki.

Erredakzioan itzulita

Koldo Izagirre

(Idazlea)

Distantziak

Gutun bat Gradignan-dik...

Ozendura berezia daukatela idazleondako zenbait izenek!

Lannemezan, Daroca, Osny, Salto del Negro bezalako leku itxi eta urrunekin egin ohi dugu amets aldian behin, uste baitugu halakoetan aurkituko genukeela, deirik gabe, epostarik gabe, ogilari gabe, etxean modurik ez daukagun irakurtzeko eta idazteko txokoaldia. Baina alfer haizebelatson ondare pribatua ziren balizko paradisuok infernuko errota dirala ekarri digute albiste euskal presoek, gutun pribatu eta ageri anitzen nondikakoan ageri dira egun Fleury nahiz Alcalá.

Edo Gradignan.

Halako inarrote bat eragiten digu kartzelako gutunak.

Ez naiz oker-beldur esateko espetxeratu politikoak badaukala begiramen sozial hedatu samar bat ez bakarrik ezker abertzalearen inguruan, baita Euskal Herriko sektore zabalagoetan ere. Gure

oroimen historikoaren kate-mailetan daukagu itsulapikoko maizterrak, aspaldi samarreko garaietan lazgarri etxe-ko egin ziren izenak irakatsi zizkigutene-tik: Dueso, Gours, Ocaña, Puerto de Santa Maria... Hitz mingarria, hitz astuna, hitz handia da «preso». Ez noski besteak bezalako hitza. Ongi jakin behar luke hori hartaz izendatzen dugun orok.

Zeharo erratua ez banago behintzat, presondegitik kritikari mesprexuka erantzuten duenak manera berri bat abiatzen du. Ez geunden horrela ohituak, idazle izan behar gabe euskaldun askok ozendura berezia hartzen dieten igorleku horietarik heldu gutun ageriek —aspergarren gose grebaren jakinarazteko izan, inorekiko desadostasun politikoak azaltzeko izan—, txera ukan dutelako beti hartzailearengana. Hitzak garratz, baina gozo hitz infernutik. Urrunak eten ezin duen hurbiltasun afektibo bat. Ez dut uste jendetasun honi bakarrik zor zaionik

presoari diogun begiramena, baina lagunduko zuen elkartasunean nor bezain nor horrek, kalkulatu balitz ere. Antza, presoak bazekien espetxea, alegia, espetxetik jardutea, mintzatoki pribilegiatua dela. Ez naiz sarkasmodan ari, baten batzuen iritzian eta gehiagoren bihotzean presoak daukan larderia nabarmendu nahi dut. Talaia beldurgarria da infernutikakoa, kondenatuak bere herriaren errespetua daukanean.

Zenbat ote dago Valdemoro, La Santé, Soto del Real... Gradignanera?

Nondik mintzo garen.

Horixe da, oro har, hitz ageria preso sinatzen duenaren eta idazle sinatzen duenaren arteko aldea, horixe da hiztun librearen pribilegio ez besterena, bere burutik mintzo dela, ez daukala errukia- ren edo errespetuaren edo elkartasuna- ren faborerik, prest dagoela gustu ona- ren edo politika zuzenaren edo abertzaletasun gaitzituaren haserrea

pairatzeko. Haserrea ez baina zaflada hartu behar izan du hitza aldarrikatzen zuen Iñigo Aranbarrik, eta aitortu beharra daukat adiskideak jasoa izanak baino min handiagoa eman didala etorri den lekutik etorriak: ezkerrean egonagatik politiko profesional zuhurrek herriaren iritzia entzungor egin ohi dioten bezala egin dio presoak orain uko eztabaidari, aztertzeari, iritzia. Beste batzuen zela uste genuen gurasokeriaren eta irainaren hibridoa. Berria dugu idazkera hau espetxeko literaturan, eta ukanen du arrakastarik agian, deskalkifikazioak argudiatu beharraren nekea kentzen duenez.

Halako inarrote bat eragin digu kartzelako gutunak.

Badirudi, ezker abertzaleetik abiatuta, hau da, harako hemen hurbilenekoetarik, uste genuena baino urrunago daukagula Gradignan.

Kilometroan balitz, hutsa.